

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 721/2017-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. decembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Spišákom, Idanská 773/17, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžo 48/2015 z 1. marca 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. mája 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, základných práv podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Sžo 48/2015 z 1. marca 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Sťažovateľ sa žalobou doručenou 21. mája 2012 Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka (ďalej len „žalovaný“) č. 6609/2012, 224/2012-550 z 29. februára 2012, ktorým bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľa a potvrdené rozhodnutie Poľnohospodárskej platobnej agentúry (ďalej len „PPA“ alebo „správny orgán“) č. 500/482/217/2007 zo 7. novembra 2011.

Predmetným rozhodnutím rozhodla PPA o žiadosti sťažovateľa o poskytnutie podpory pre pôdohospodárstvo, rozvoj vidieka a rybné hospodárstvo tak, že „*neschválil[a] poskytnutie podpory formou:*

- *jednotnej platby na plochu v zmysle čl. 143b nariadenia Rady (ES) č. 1782/2003 a v zmysle čl. 138 nariadenia Komisie (ES) č. 1973/2004,*

- *vyrovnávacieho príspevku na znevýhodnené oblasti (LFA) (a oblasti s enviromentálnymi obmedzeniami) v zmysle nariadenia Rady (ES) č. 1257/1999 a v zmysle čl. 51 nariadenia Komisie (ES) č. 796/2004,*

- a súčasne rozhodol o vylúčení žiadateľa z poskytovania podpory vo výške 29.792,54 €, pričom táto čiastka sa odpočíta od podpory, na ktoré má farmár oprávnenie v súvislosti so žiadosťami v priebehu troch rokov nasledujúcich po roku vylúčenia,

a schválil poskytnutie podpory na plodiny na ornej pôde (POP) v zmysle čl. 101 nariadenia Rady (ES) č. 1782/2003 vo výške 553,95 €.“

O žalobe sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 1 S 122/2012-90 zo 16. októbra 2014 tak, že ju zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom z 1. marca 2016 tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil.

Sťažovateľ namieta, že

- konajúce súdy rozhodli na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu, pretože v správnom konaní na oboch stupňoch *„neboli vôbec odstránené skutkové a právne nejasnosti ohľadom užívania a nájmu sporných pozemkov a tieto neboli odstránené ani písomným vyjadrením žalovaného v súdnom konaní“*;

- konajúce súdy nevykonali dôkazy nevyhnutné na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného;

- vzhľadom na potrebu doplnenia dokazovania krajský súd, prípadne najvyšší súd mali nariadiť pojednávanie a umožniť sťažovateľovi vyjadriť sa k vykonaným dôkazom;

- najvyšší súd napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnil a nevysporiadal sa s jeho návrhmi na vykonanie dokazovania.

Podľa sťažovateľa konajúce súdy *„arbitrárne aplikovali na vec ustanovenia nariadenia (ES) č. 796/2004 na rozdiely v deklarovanej ploche oproti ploche stanovenej podľa čl. 2 bodu 22 citovaného nariadenia (ES) 796/2004 bez zohľadnenia skutočne výnimočných okolností prípadu a bez postupovania podľa vnútroštátnej procesnej úpravy dokazovania a rozhodovania v správnom konaní.*

Sťažovateľ bol postupom súdov obidvoch stupňov zbavený možnosti produkovať aj ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, čím došlo k porušeniu jeho procesných práv ako účastníka konania...

V iných nižšie uvedených obdobných konaniach pred inými senátmi toho istého odvolacieho súdu, resp. v ich inom zložení bol sťažovateľ proti žalovanému opakovane úspešný, a to pre tie isté pochybenia správnych orgánov, ktoré im vytýkal sťažovateľ aj v súdenej veci.“.

Sťažovateľ poukazuje na to, že v prejednávanej veci už raz krajský súd rozhodol, a to rozsudkom č. k. 1 S 147/2007-79 z 21. októbra 2010 tak, že zrušil predchádzajúce rozhodnutie žalovaného z 20. marca 2007 s tým, že mu okrem iných vytkol „*nedostatočné zistenie skutkového stavu veci a nevykonanie dôkazov navrhnutých žalobcom*“. Žalovaný následne vydal preskúmané rozhodnutie „*bez akéhokoľvek nového zisťovania skutkového stavu veci v konaní*“. Podľa sťažovateľa aj z uvedeného dôvodu bolo potrebné vykonať dokazovanie krajským súdom, prípadne najvyšším súdom ako odvolacím súdom.

Sťažovateľ poukazuje na to, že podľa v tom čase účinného zákona č. 473/2003 Z. z. o Pôdohospodárskej platobnej agentúre, o podpore podnikania v pôdohospodárstve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 473/2003 Z. z.“) žiadal o poskytnutie príspevku pre jednotnú platbu na plochu (SAPS) a vyrovnávací príspevok na znevýhodnené oblasti (LFA) a podporu plodín a ornej pôdy (POP) za rok 2006 v katastrálnom území [REDAKOVANÉ], pričom pre poskytnutie SAPS a LFA deklaroval výmeru 592,43 ha a pre poskytnutie POP deklaroval 8,30 ha. Neskôr túto deklarovанú výmeru upresnil v podaní z 30. júna 2006 na výmeru 372,46 ha *«predstavujúcu skutočne žalobcom ošetrenú pôdu, keďže ostatné plochy (TTP) žalobcovi napriek platným nájomným zmluvám potvrdeným neskoršie súdmi znemožnili na mieste pokosiť tretie osoby, čo žalobca pri podaní jeho žiadosti o podporu v roku 2006 v termíne stanoveným zákonom vopred predpokladať nemohol.*

Z tejto upresnenej výmery bolo sťažovateľovi zo strany PPA priznaných 227,57 ha, čo nie je v súlade so skutočným stavom, pretože ním ošetrená plocha v roku 2006 činila

256,05 ha, čo následne upresnil podaním doručeným dňa 13. 10. 2006 na PPA RP [REDAKOVANÉ], nachádzajúcim sa v spise správneho orgánu, a vznikol tak rozdiel v neprospech žalobcu 28,48 ha pre nesprávny postup pracovníkov PPA RP [REDAKOVANÉ] z dôvodu rozporov v nájomných vzťahoch s SPF SR a tretími osobami snažiacimi sa deklarovat' PPA SR aj užívanie nami prenajatých pozemkov. Listinné dôkazy ako list žalobcu zo dňa 30. 6. 2006, list žalobcu zo dňa 13. 10. 2006, špecifikácia nezrovnalostí 4 listy, príkazy na prácu a výkazy prác žalobcu 9 listov sa nachádzajú v spise správnomu orgánu, ktorému ich sťažovateľ v správnom konaní predložil.

Pred upresnením žiadosti zo strany žiadateľa teda jednoznačne nedošlo vôbec k úmyselnej naddeklarácii, ale len k neúmyselnej naddeklarácii nezavinenej žiadateľom a zavinenej postupom tretej osoby a teda mimoriadnymi okolnosťami mimo konania žiadateľa, čím z jeho strany nedošlo k porušeniu nariadení Komisie (ES) s čím sa podľa názoru sťažovateľa nesprávne bez odôvodnenia a vysporiadania sa s tvrdeniami sťažovateľa uvádzanými v konaní pred súdmi všeobecné súdu dostatočne nevysporiadali, resp. vôbec nevysporiadali.

... Z predložených listinných dôkazov správnomu orgánu prvého stupňa založených v spise správneho orgánu, je zrejmé, že žalobca ako žiadateľ nemohol pri podaní žiadosti o priame podpory podanej dňa 21. 4. 2006 vedieť, že Slovenský pozemkový fond prenajme nezákonne sporné pozemky aj tretej osobe, a preto v tom čase v dobrej viere riadne deklaroval výmeru v žiadosti 592,43 ha, ktorú plánoval obhospodarovať a do tzv. naddeklarácie vykazovanej zo strany PPA vo výmere 251,46 ha oproti pôvodne deklarovanej výmere 592,43 ha sa dostal nezavinene z príčin vyvolaných výnimočnými okolnosťami.

Sťažovateľ bol v súdnom konaní so Slovenským pozemkovým fondom... o určenie platnosti nájomnej zmluvy aj na sporné diely, resp. na spornú výmeru, ktoré podľa názoru odvolateľa SPF ako prenajímateľ duplicitne prenajal tretím osobám nerešpektujúc uzavretú zmluvu s odvolateľom úspešný a má za to, že má aj právny vzťah k sporným dielom, resp. k spornej výmere, čo potvrdil v prvostupňovom konaní Okresný súd Humenné rozsudkom sp. zn. 17 C/61/2007-519 zo dňa 4. 3. 2011, ktorým súd určil, že žalobca mal nájomný vzťah na pozemky v správe a nakladaní Slovenského pozemkového fondu aj na vykazovanú

výmeru aj za rok 2006. Tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6 Co 97/2011 z 21. 2. 2012, ktorý je založený v súdnom spise.

Sťažovateľ vo svojich podaniach v novom aj v pôvodnom správnom konaní, pokiaľ mal možnosť, dostatočne vierohodne opísal skutočný stav veci a svoje tvrdenia podoprel aj listinnými dôkazmi. Zo strany PPA ani zo strany žalovaného neboli postupom nemajúcim oporu v zákone zohľadnené žalobcom predložené výkazy práce v roku 2006 na sporné plochy a nebola riadne vykonaná deklarovaná kontrola na mieste spôsobom a v rozsahu predpísaným správne orgánu prvého stupňa právnymi predpismi SR a ním citovanými príslušnými Nariadeniami Komisie a Rady ES.

PPA v prvom správnom konaní vykonala krížové kontroly spravujúc sa len tvrdeniami konkurenčnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] a nevykonala riadne kontrolu na mieste a tvrdenia PPA v odôvodnení jej rozhodnutia č. 500/482/217/2006 zo dňa 7. 11. 2011 nemajú oporu v skutkovom ani v právnom stave veci a nerešpektujú ustanovenia Správneho poriadku, ktoré vo vzťahu k základným zásadám konania a vo vzťahu k základným pravidlám priebehu správneho konania nedodržala, a ktorých dodržanie pre správne rozhodnutie je nevyhnutné. V súvislosti s nájomnou zmluvou spoločnosti [REDAKOVANÉ] s pozemkovým spoločenstvom Urbárska spoločnosť a združenie vlastníkov pôdy, pozemkové spoločenstvo v obci [REDAKOVANÉ] sťažovateľ uviedol aj v súdnom konaní, že uvedené pozemkové spoločenstvo prenajalo spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] duplicitne aj pôdu známych vlastníkov, s ktorými mal aj má žalobca uzavreté samostatné nájomné zmluvy. PPA v rámci hodnotenia dôkazov „uznala“ len listinné dôkazy spoločnosti [REDAKOVANÉ] a skutkovými okolnosťami vyplývajúcimi z listinných dôkazov žalobcu a tvrdeniami žalobcu sa v podstate vôbec nezaoberala a nové zisťovanie skutkového stavu veci nevykonala.

Rozhodujúce vo veci malo byť zo strany PPA opätovne riadne nevykonané skutkové zistenie správneho orgánu, kto sporné diely a spornú výmeru v skutočnosti obrobil, čo sťažovateľ v správnom konaní preukázal predloženými výkazmi práce so záznamom jász traktorov a navrhovanými výpoved'ami svedkov a obhliadkou na mieste samom, čím sa správne orgány obidvoch stupňov v pôvodnom ani v novom konaní vôbec neriadili. Správne orgány obidvoch stupňov mali na základe námietok žalobcu preveriť znovu skutkový stav veci v plnom rozsahu a vykonať šetrenie ohľadom užívania sporných dielov

zistených „kontrolami“ PPA, čoho výsledkom malo byť zistenie či žalobca ako žiadateľ je alebo nie je užívateľom sporných dielov, pretože doklady predložené žalobcom majú vypovedaciu schopnosť pri určovaní právneho vzťahu k sporným dielom. Správny orgán prvého stupňa tak nesprávne zistil skutkový stav veci a nesprávne na vec aplikovali nariadenia ES a vnútroštátnu právnu úpravu.».

Sťažovateľ ďalej namieta, že pred „vydaním napadnutého rozhodnutia žalovaný reálne v primeranej lehote vôbec neumožnil sťažovateľovi vyjadriť sa k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie“.

K nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a rozsudku krajského súdu sťažovateľ uvádza:

„V správnom konaní pred žalovaným ako aj konaní pred súdom prvého stupňa však sťažovateľ doložil svoj právny vzťah k pozemkom, ktoré obhospodaroval a plánoval obhospodarovať aj v roku 2006, s čím sa súd prvého stupňa nevysporiadal a vôbec v odôvodnení napadnutého rozhodnutia toto neuviedol, čím je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, touto vadou trpí aj touto sťažnosťou napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu.“

Sťažovateľ ďalej tiež uvádza:

«V tomto smere nemá oporu vo vykonanom dokazovaní záver odvolacieho súdu v rozsudku na str. 13 odstavec druhý, a to v tom, že... „kontrolná skupina nemohla určiť užívateľa...“ Sťažovateľ má za to, že pokiaľ by správne orgány oboch stupňov postupovali v súlade s ust. § 32 ods. 1, 3 Správneho poriadku... nemohli by na žalobcovu vec mechanicky a arbitrárne aplikovať čl. 138 nariadenie Komisie (ES) 1973/2004 a čl. 51 bod 1 nariadenia Komisie (ES) č. 796/2004 a nesprávne na sťažovateľovu vec aplikovať ustanovenia č. 72 a čl. 2 bod 22 nariadenia Komisie (ES) č. 796/2004 a ustanovenia čl. 6 a čl. 7 nariadenia Rady (ES) č. 1782/2003.

Vynesením rozsudku odvolacieho súdu došlo vo vzťahu k sťažovateľa k porušeniu čl. 20 ods. 1 Ústavy SR..., keďže podľa názoru sťažovateľa odvolací súd svojím postupom neumožnil zrušením nezákonného rozhodnutia súdu prvého stupňa právo vlastníť majetok

vzniknutý z dotácií v poľnohospodárstve, ktorý sťažovateľovi podľa jeho názoru za žalované obdobie prináležal.

Všeobecné sudy porušili právo sťažovateľa a princípy definované v článku 2 ods. 3 ústavy svojim svojvoľným výkladom ako aj aplikáciou predpisov hmotného práva na vec zasiahli do rovnosti účastníkov, princípu právnej istoty a predvídateľnosti, garantovaných ako základné záležitosti právneho štátu (čl. 1 ods. 1 ústavy).

Sťažovateľ navrhuje ústavnému súdu vysloviť aj porušenie jeho základného práva na rovnosť účastníkov konania zaručeného čl. 47 ods. 3 ústavy. Tento návrh zakladá na skutočnosti, že tvrdenie jednej strany (žalovanej) bolo súdmi nekriticky prevzaté, zatiaľ čo relevantné protiargumenty žalujúcej strany opreté o listinné dôkazy a o v správnom konaní navrhované výsluchy svedkov všeobecnými súdmi neboli vôbec reflektované.»

Na tomto základe sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa... podľa čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy... a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... a podľa čl. 11 ods. 1 a 36 ods. 1, 2 Listiny... v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy... rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžo/48/2015 zo dňa 1. 3. 2016 porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžo/48/2015 zo dňa 1. 3. 2016 sa zrušuje.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný vyplatiť sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 4.000,- EUR.

... Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v sume 303,16 EUR na účet jeho právneho zástupcu... v lehote dvoch mesiacov od doručenia nálezu.“

Návrh na priznanie primeraného finančného zadostučinenia sťažovateľ osobitne neodôvodňuje.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu, resp. jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natol'ko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno

posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na rozsudok krajského súdu zo 16. októbra 2014, na odvolanie sťažovateľa a vyjadrenie žalovaného. Následne uviedol skutočnosti, ktoré vyplynuli z administratívneho spisu, ktorý predložil krajský súd spolu so svojim spisom:

„Najvyšší súd z obsahu spisu krajského súdu, ktorého súčasťou tvorí administratívny spis zistil, že žalobca podal dňa 18. 04. 2006 Žiadosť o priame platby na plochu za rok 2006, jednotná platba na plochu 592,43 ha. Žalobca požiadal aj o podporu plodín na ornej pôde, o výmere 8,30 ha. Dňa 21. 04. 2006 požiadal žalobca o vyrovnávací príspevok na znevýhodnené oblasti a oblasti s environmentálnymi obmedzeniami na rok 2006. Predmetné žiadosti odporcu sú registrované pod číslom 7270003809. Pôdohospodárska platobná agentúra listom zo dňa 15. 06. 2006 oznámila žalobcovi, že pri uskutočnení kontrol podľa Oddielu I Nariadenia Komisie (ES) 796/2004 boli zistené nezrovnalosti, ktoré majú vplyv na výšku finančných prostriedkov. Dňa 30. 06. 2006 doručil žalobca Pôdohospodárskej platobnej agentúre špecifikáciu nezrovnalostí za rok 2006.

Rozhodnutím č. 500/1656/14247/2006 zo dňa 05. 12. 2006 Pôdohospodárska platobná agentúra rozhodla o neposkytnutí podpory na jednotnú platbu na plochu a vyrovnávací príspevok na znevýhodnené oblasti a súčasne o vylúčení z poskytovania podpory vo výške 897 530,06 Sk. Pôdohospodárska platobná agentúra zároveň týmto rozhodnutím schválila poskytnutie podpory na podporu plodín na ornej pôde vo výške 16 688,35 Sk.

Pôdohospodárska platobná agentúra neposkytla žalobcovi podporu na jednotnú platbu na plochu a vyrovnávací príspevok na znevýhodnené oblasti z dôvodu nedodržania deklarovanej výmery vo výške celého dotačného titulu. Žalobca podal voči predmetnému

rozhodnutiu odvolanie, v ktorom uviedol, že predmetný, sporný rozdiel vznikol nedopatrením.

Rozhodnutím č. 2205/2007 zo dňa 20. 03. 2007 Ministerstvo pôdohospodárstva Slovenskej republiky zamietlo odvolanie žalobcu a potvrdilo rozhodnutie Pôdohospodárskej platobnej agentúry č. 500/1656/14247/2006 zo dňa 05. 12. 2006. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 1 S 147/2007-79 zo dňa 21. 10. 2010 zrušil rozhodnutie Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky č. 2205/2007 zo dňa 20. 03. 2007 v spojení s rozhodnutím Pôdohospodárskej platobnej agentúry č. 500/1656/14247/2006 zo dňa 05. 12. 2006 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Krajský súd v Bratislave zrušil predmetné rozhodnutie žalovaného z dôvodu, že nebolo dostatočne odôvodnené.

Pôdohospodárska platobná agentúra následne vydala rozhodnutie č. 500/482/217/2007 zo dňa 07. 11. 2011, ktorým opätovne neschválila poskytnutie podpory formou jednotnej platby na plochu v zmysle čl. 143b Nariadenia Rady (ES) č. 1782/2003 a v zmysle čl. 138 Nariadenia Komisie (ES) č. 1973/2004, poskytnutie vyrovnávacieho príspevku na znevýhodnené oblasti v zmysle Nariadenia Rady (ES) č. 1257/1999 a v zmysle čl. 51 Nariadenia Komisie (ES) č. 796/2004, súčasne rozhodla o vylúčení z poskytovania podpory vo výške 29 792,54 € a schválila poskytnutie podpory na plodiny na ornej pôde v zmysle čl. 101 Nariadenia Rady (ES) č. 1782/2003 vo výške 553,95 €. Žalobca podal voči tomuto rozhodnutiu odvolanie, v ktorom opätovne namietal nedostatočne zistený skutkový stav. Žalobca v odvolaní poukazoval aj na skutočnosť, že v podanej predmetnej žiadosti v dobrej viere deklaroval výmeru 592,43 ha, ktorú plánoval obhospodarovať a do tzv. naddeklarácie o výmere 251,46 ha sa dostal nezavinene.

Žalovaný rozhodnutím č. 6609/2012, 224/2012-550 zo dňa 29. 02. 2012 zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Pôdohospodárskej platobnej agentúry č. 500/482/217/2007 zo dňa 07. 11. 2011. Voči tomuto rozhodnutiu podal žalobca na Krajský súd v Bratislave žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia. “

Najvyšší súd následne citoval príslušné ustanovenia v prejednávanej veci aplikovaných právnych predpisov, poukázal na všeobecné východiská správneho súdnictva a napokon uviedol tieto právne závery:

«Najvyšší súd pri svojom rozhodovaní vychádza v podstate z toho, že žalobca namietal neúplne a nesprávne zistený skutkový stav veci, nakoľko správne orgány nebrali do úvahy pripomienky a návrhy žalobcu, nesprávnu aplikáciu nariadení ES a EHS, ako aj nesprávnu aplikáciu vnútroštátnych právnych predpisov, v neposlednom rade žalobca namietal, že neboli vykonané dôkazy navrhnuté žalobcom.

... Žalovaný pochybenie prvostupňového správneho orgánu napravil tým, že podrobnejšie rozviedol závery, pre ktoré žalobcovi podporu na jednotnú platbu na plochu neposkytol a poskytol podporu na plodiny pestované na ornej pôde vo výške 553,95 € a reaguje v ňom tiež na námietky žalobcu uvedené v odvolaní.

Z obsahu spisu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného najvyšší súd zistil, že Pôdohospodárska platobná agentúra rozhodujúca o žiadosti žalobcu zo dňa 18. 04. 2006 po krížových kontrolách zistila nezrovnalosti vo výmere pôdy deklarovanej v žiadosti žalobcu. Dôvodom nadmernej deklarácie pôdnych blokov bolo, že užívanie dielov duplicitne deklarovali okrem žiadateľa - žalobcu aj ďalší spolužiadatelia. Keďže na jej oznámenie ohľadne nezrovnalosti reagoval žalobca potvrdením výmery, uskutočnila sa konanie na mieste, kde bolo zistené, že rozdiel medzi deklarovanou plochou a plochou stanovenou v zmysle nariadenia (ES) č. 796/2004 je vyšší ako 30% stanovenej plochy.

Pretože kontrolná skupina nemohla určiť užívateľa, vychádzala z ustanovenia článku 138 Nariadenia Komisie (ES) 1973/2004 ustanovujúce podrobné pravidlá uplatňovania Nariadenia Rady (ES) č. 1782/2003, podľa ktorého:

„S výnimkou prípadov vyššej moci alebo výnimočných okolností, ako sú uvedené v článku 72 Nariadenia (ES) č. 796/2004, ak je administratívnou kontrolou na mieste zistené, že rozdiel medzi deklarovanou plochou a plochou stanovenou v zmysle bodu (22) článku 2 Nariadenia (ES) č. 796/2004, ktoré ustanovuje podrobné pravidlá na uplatňovanie krížového preverenia, modulácie a integrovaného správneho a kontrolného systému v Nariadení Rady (ES) č. 1782/2003, je viac ako 3 % ale menej ako 30 % stanovenej plochy, je suma poskytnutá na základe schémy SAPS znížená na daný rok o dvojnásobok zisteného rozdielu. Ak je rozdiel vyšší ako 30 % stanovenej plochy, nemôže byť na daný rok poskytnutá žiadna pomoc. Ak je rozdiel viac ako 50 % je farmár znova vylúčený zo získania pomoci až do výšky, ktorá zodpovedá rozdielu medzi deklarovanou a stanovenou plochou.

Žalovaný nielen na základe listinných dôkazov ale aj výsledkov doplneného konania kontrolou na mieste, vyjadrenia sporných strán uzavrel, že z dôvodu nedodržania deklarovanej výmery nemohla byť žalobcovi poskytnutá podpora na jednotnú platbu na plochu.

V súlade so závermi súdu prvého stupňa i odvolací súd mal z predloženého spisového materiálu za preukázané, že skutkový stav bol správnymi orgánmi náležite zistený a správne právne posúdený. Žalobca v odvolaní neuviedol také skutočnosti, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť výroku rozsudku súdu prvého stupňa, ani také právne relevantné námietky, s ktorými by sa krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nebol dostatočne vysporiadal, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. a § 250ja ods. 3 veta druhá O. s. p. ako vecne správny potvrdil.»

Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd preto preskúmal aj rozsudok krajského súdu zo 16. októbra 2014, ktorým tento zamietol žalobu sťažovateľa na preskúmanie zákonnosti žalovaného. Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia tiež poukázal na obsah administratívneho spisu, pričom uviedol:

«Z obsahu administratívneho spisu súd zistil, že žalobca dňa 21. 04. 2006 predložil na Regionálnom pracovisku pôdohospodárskej platobnej agentúry v [REDAKOVANÉ] žiadosť o podporu na rok 2006 zaregistrovanú pod č. 7270003809 na SAPS výmera – 592,43 ha, na POP výmera – 8,30 ha a na LFA výmera – 592,43 ha. U žalobcu boli prvou krížovou kontrolou vykonanou dňa 12. 06. 2006 správnym orgánom zistené nezrovnalosti v dôsledku

nadvýmer na dieloch pôdnych blokov na štvorci [REDACTED] a na štvorci [REDACTED] ktoré vznikli v dôsledku duplicitnej deklarácie, následkom čoho vznikla žalobcovi naddeklarácia.

O zistených nezrovnalostiach zaslala PPA žalobcovi „Oznámenie o nezrovnalostiach vo výmerách“ zo dňa 15. 06. 2006 s možnosťou do 10 dní od doručenia oznámenia upraviť, prípadne potvrdiť výmery na sporných dieloch.

Po zapracovaní prvej odpovede žalobcu na oznámenie zo dňa 30. 06. 2006 bola dňa 06. 10. 2006 uskutočnená druhá krížová kontrola.

Z obsahu spisu mal súd za preukázané, že žalobca listom zo dňa 13. 10. 2006 v nadväznosti na list PPA RP [REDACTED] zo dňa 30. 06. 2006 zaslal upresnené špecifikácie nezrovnalosti s tým, že uviedol, že z uvedenej špecifikácie je zrejma nezrovnalosť na diely 2901/1, ktorú plochu 7,60 ha ošetril žalobca a na ostatných dieloch toho roku nepracoval.

V správe z kontroly na mieste (ďalej KNM) v časti „Poznámky kontrolóra“ sa uvádza, že „Podľa písomného vyjadrenia (Príloha č. 1) žiadateľ uplatňuje nárok na dotáciu len na parcelu [REDACTED] [REDACTED] na ploche 7,60 ha s tým, že meranie nebolo vyžadované. Konateľ žalobcu [REDACTED] do správy uviedol, že súhlasí s obsahom administratívneho zápisu.»

Krajský súd následne uviedol tieto právne závery:

«Úlohou súdu v prejednávanej veci bolo preskúmať zákonnosť rozhodnutia žalovaného č. 6609/2012, 224/2012-550 zo dňa 29. 02. 2012, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a bolo potvrdené rozhodnutie Pôdohospodárskej platobnej agentúry zo dňa 07. 11. 2011, ktorým správny orgán prvého stupňa neschválil žalobcovi poskytnutie podpory v poľnohospodárstve a rozvoji vidieka formou jednotnej platby na plochu a formou vyrovnávacieho príspevku na znevýhodnené oblasti a súčasne rozhodol o vylúčení z poskytovania podpory vo výške 29.792,54 eur, ktorá čiastka sa odpočíta od podpory, na ktoré má farmár oprávnenie v súvislosti so žiadosťami v priebehu troch rokov nasledujúcich po roku vylúčenia a zároveň schválil poskytnutie podpory na plodiny na ornej pôde vo výške 553,95 eur.

Z obsahu administratívneho spisu žalovaného súd zistil, že Pôdohospodárska platobná agentúra rozhodujúca o žiadosti žalobcu zo dňa 21. 04. 2006 po prvej krížovej kontrole zistila nezrovnalosti vo výmerách deklarovovaných v žiadosti žalobcu a následnej

odpovede žalobcu a výsledkov kontroly na mieste dospela k záveru, že z dôvodu nedodržania deklarovanej výmery za celý dotačný titul SAPS a LFA nemôže byť žiadateľovi poskytnutá žiadna podpora. Z obsahu spisu je nesporné, že žalobca listom zo dňa 13. 10. 2006 v nadväznosti na oznámenie PPA RP Michalovce zo dňa 30. 06. 2006 zaslal upresnené špecifikácie nezrovnalosti s tým, že uviedol, že z uvedenej špecifikácie je zrejmá nezrovnalosť na diely 2901/1, ktorú plochu 7,60 ha ošetril žalobca a na ostatných dieloch toho roku nepracoval, pričom kontrolná skupina pri kontrole na mieste dospela k záveru, že žalobca si uplatňuje nárok na dotáciu len na parcelu [REDAKOVANÉ] na ploche 7,60 ha a na ostatných sporných dieloch stanovila nulové výmery, nakoľko sa sám vyjadril, že ich neobhospodaroval, pričom s obsahom tohto administratívneho zápisu konateľ žalobcu súhlasil.

Podľa názoru súdu v správnom konaní bol dostatočne zistený skutkový stav veci na vyvodenie záveru o tom, v akom rozsahu žalobca obhospodaroval resp. neobhospodaroval predmetné diely pôdnych blokov. Súd sa stotožnil s argumentáciou žalovaného v tom smere, že PPA vykonaná kontrola na mieste zo dňa 26. 10. 2006 v nadväznosti na vyjadrenie žalobcu v liste zo dňa 13. 10. 2006 je postačujúcim dôkazom a nie je potrebné vykonať ďalšie dokazovanie navrhnuté zo strany žalobcu. Okrem toho vykonať dokazovanie kontrolou na mieste v roku 2011, na posúdenie situácie z roku 2006, resp. výsluch svedkov pre značný odstup času podľa súdu nie je reálne možné. Žalobca tvrdil, že zistenia uvedené v správe o kontrole na mieste zo dňa 26. 10. 2006 sú absolútne nesprávne a takáto správa nemôže byť objektívnym podkladom pre rozhodnutie správneho orgánu, súd tento argument žalobcu vyhodnotil ako nedôvodný a to vzhľadom na už vyššie uvedené skutočnosti s poukazom na vyjadrenie a súhlas samotného žalobcu zo zápisom v správe, že „si uplatňuje dotáciu len na parcelu [REDAKOVANÉ] na ploche 7,60 ha a na ostatných sporných dieloch toho roku nepracoval“.

Vzhľadom na uvedené správne orgány správne postupovali, keď žalobcovi v zmysle čl. 138 nariadenia (ES) č. 1973/2004 neschválili poskytnutie podpory formou platieb SAPS, nakoľko kontrolou bolo zistené, že rozdiel medzi deklarovanou plochou (592,43 ha) a plochou stanovenou (227,57 ha) je viac ako 30% stanovenej plochy a taktiež v súlade s čl. 51 nariadenia (ES) č. 796/2004 neschválili poskytnutie podpory formou platby LFA,

keďže zistený rozdiel medzi deklarovanou plochou a plochou stanovenou je viac ako 20 % stanovenej plochy.

V súvislosti s tvrdením žalobcu, že v čase podávania žiadosti o priame podpory nemohol vedieť, že sporné diely Slovenský pozemkový fond prenajme tretej osobe a teda v dobrej viere deklaroval výmeru v žiadosti 592.43 ha, ktorú plánoval obhospodarovať, treba uviesť, že podľa čl. 143b ods. 5 nariadenia (ES) č. 1782/2003, bol žalobca povinný mať všetky deklarované diely pôdných blokov k dispozícii najneskôr na zmenu a doplnenie žiadosti a počas celého obdobia v roku podania žiadosti. Okrem toho súd zdôrazňuje, že základným predpokladom poskytnutia priamych platieb je obhospodarovanie deklarováných dielov pôdných blokov žalobcom v príslušnom kalendárnom roku podania žiadosti a teda samotná existencia nájomného vzťahu ešte neopravňuje žalobcu o priame platby na ich poskytnutie. Vzhľadom na to konanie vedené na Okresnom súde v Humennom, na ktoré poukázal žalobca, je pre toto konanie právne bezvýznamné.

V predmetnej veci žalovaný na zistený skutkový stav aplikoval správny právny predpis a to nariadenie (ES) č. 796/2004 a nariadenie (ES) č. 1782/2003 ako aj správny poriadok, pričom žalobca v tomto smere bližšie nekonkretizoval dôvody nesprávnosti aplikovaných právnych predpisov v danom prípade.

Podľa názoru súdu sa správne orgány vecou dôkladne zaoberali, pričom prvostupňový orgán vykonal vo veci vzhľadom na okolnosti prípadu dostatočné dokazovanie a nie je preto možné súhlasiť s tvrdením žalobcu, že by nebol náležité zistený skutkový stav veci. Je možné konštatovať, že žalovaný ako aj správny orgán prvého stupňa postupovali v súlade s právom európskej únie ako aj so všeobecne záväznými právnymi predpismi.

Krajský súd dospel k právnemu záveru, že žalovaný správny orgán neporušil ustanovenia správneho poriadku a postupoval v súlade s § 33 ods. 2 správneho poriadku, keď dal žalobcovi možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia i k spôsobu jeho zistenia (ešte pred rozhodnutím vo veci), pričom mu poskytol primeranú 7 dňovú lehotu na vyjadrenie. Je teda na účastníkovi konania, aby využil svoje právo nahliadnuť do spisu a oboznámil sa s podkladmi, správny poriadok vyžaduje aktívnu súčinnosť tak správneho orgánu, ako aj účastníka konania, k čomu v tomto prípade zo strany žalobcu nedošlo, keďže tento svoje právo oboznámiť sa s podkladmi konania nevyužil. Súd je toho názoru, že lehota

7 dní na vyjadrenie sa k výzve bola dostatočná k tomu, aby žalobca sa s obsahom tejto výzvy oboznámil a zároveň sa vyjadril k jej obsahu.

Krajský súd v Bratislave na základe vyššie uvedených skutočností konštatoval, že zo strany správnych orgánov pri ich postupe a rozhodnutí nedošlo k porušeniu zákona, že námietky žalobcu uvedené v žalobe neodôvodňujú zrušenie napadnutého rozhodnutia, a preto podľa § 250j ods. 1 O. s. p. žalobu zamietol.»

V súvislosti s namietaným porušením označených práv sťažovateľa podľa ústavy, listiny a dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnictve bolo podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánu verejnej správy, o ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že boli nezákonné a ukrátili ju na jej právach (§ 247 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok v konkrétnom druhu správneho konania rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy a v súlade so zákonom rozhodli. Treba vziať preto do úvahy, že správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (IV. ÚS 596/2012, IV. ÚS 585/2014). Vzhľadom na tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posudzoval z tohto aspektu aj dôvodnosť námietok sťažovateľa proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu.

Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozsudku z 1. marca 2016 najvyšší súd poukázal na vykonané dôkazy a podklady rozhodnutí žalovaného a PPA – t. j. na listinné dôkazy, výsledky krížových kontrol, kontroly na mieste a vyjadrenia sporných strán. Uviedol, že z týchto dôkazov správne orgány dospeli k záveru, že sťažovateľ nedodrжал deklarované výmery a v dôsledku naddeklarácie v rozsahu viac ako 30 % mu nemohla byť poskytnutá podpora na jednotnú platbu na plochu. Krajský súd v odôvodnení rozsudku zo 16. októbra 2014 poukázal na to, že PPA pri krížovej kontrole zistila nezrovnalosti v deklarovanej ploche v dôsledku duplicitnej deklarácie a vyzvala sťažovateľa na objasnenie týchto nezrovnalostí. Sťažovateľ na výzvu PPA reagoval listom z

12. októbra 2006, v ktorom sťažovateľ uviedol, že ošetril len plochu s výmerou 7,60 ha a na ostatných dieloch pôdnych blokov toho roku nepracoval. Poukázal tiež na správu z kontroly na mieste z 26. októbra 2006, v ktorej je zápis odkazujúci na písomné vyjadrenie konateľa sťažovateľa, podľa ktorého uplatňuje dotáciu len na parcelu s plochou 7,60 ha. Konateľ správcu uviedol, že súhlasí s obsahom zápisu. Krajský súd list sťažovateľa z 12. októbra 2006 a zápis z kontroly na mieste 26. októbra 2006 považoval za dostatočný podklad pre rozhodnutie správnych orgánov. Vykonanie ďalších dôkazov nepovažoval za potrebné a vzhľadom na časový odstup – kedy sa mal preukázať stav z roku 2006 – ani za možné a účelné. Poukázal tiež na to, že podmienkou na poskytnutie platieb je to, aby žiadateľ mal diely pôdnych blokov k dispozícii pri zmene a doplnení žiadosti a počas celého obdobia v roku podania žiadosti, a tiež to, aby obhospodaroval tieto diely. Existencia nájomného vzťahu nebola pre poskytnutie dotácií relevantná, preto nepovažoval za potrebné zohľadniť výsledok súdneho konania o platnosť nájomnej zmluvy so Slovenským pozemkovým fondom. Krajský súd tiež poukázal na to, že PPA dala sťažovateľovi možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a k spôsobu ich získania v lehote siedmich dní, pričom sťažovateľ túto možnosť nevyužil.

Na tomto základe ústavný súd konštatuje, že právne závery najvyššieho súdu v spojení s právnymi závermi krajského súdu nie sú nelogické alebo vnútorne rozporné, rešpektujú zmysel a účel uvedených ustanovení Správneho poriadku, zákona č. 473/2003 Z. z. a právnych predpisov Európskej únie a ako celok nie sú arbitrárne. Odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu poskytuje primeraný podklad na jeho výrok, ktorým potvrdil rozsudok krajského súdu, teda právne závery najvyššieho súdu nie sú ani zjavne neodôvodnené, a preto sú ústavne akceptovateľné.

Ústavný súd považoval za osobitne relevantné, že sťažovateľ v sťažnosti priamo nepolemizuje a nespochybňuje obsah svojho listu z 13. októbra 2006, a taktiež vyjadrenie v zápise z kontroly na mieste z 26. októbra 2006, podľa ktorých mal v roku 2006 ošetriť parcelu s plochou 7,60 ha a dotáciu si uplatňuje len na tento diel, keďže na ostatných dieloch uvedeného roku nepracoval. Relevantné je aj to, že sťažovateľ nereagoval na výzvu PPA, aby sa vyjadril k podkladom rozhodnutia a spôsobu ich získania. Z tohto pohľadu

nemožno ani akceptovať námietku sťažovateľa, že správne orgány prípadne konajúce súdy nevykonali ďalšie dôkazy. Okrem toho je zrejmé, že krajský súd sa s touto námietkou sťažovateľa – na doplnenie dokazovania – vo svojom rozsudku vysporiadal.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej konšatoval, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 a 2 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 a 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu z 1. marca 2016. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušných ustanovení Správneho poriadku, zákona č. 473/2003 Z. z. a právnych predpisov Európskej únie najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje.

Ústavný súd nezistil skutočnosti, ktoré by viedli k záveru o možnom porušení základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a ani základného práva podľa čl. 11 ods. 1 listiny. Vzhľadom na záver o neexistencii príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením označených základných práv podľa ústavy a napadnutým rozsudkom nemožno uvažovať ani o porušení čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu z 1. marca 2016.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. decembra 2017